

Hằng Vương Linh

Thảo dược cho tình yêu

Dịch giả: Minh Lộc

Lúc đó, Hân Hân vẫn còn là sinh viên của trường Y tế tỉnh, bố là cán bộ nông trường huyện. Một lần, khi đến nông trường thăm bố, nửa đường cô đột nhiên bị ngất và được một chàng thanh niên cõng vào bệnh viện gần đó cấp cứu.

Bác sĩ chẩn đoán cô bị tim bẩm sinh, may mà được cấp cứu kịp thời nên đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, đe dọa đến tính mạng. Bố đã đưa Hân Hân về nhà để theo dõi thêm.

Trước khi đi, cô rất muốn gặp ân nhân đã đưa cô vào viện kịp thời nhưng bố cô đã gạt đi. Hân Hân rất ngạc nhiên, một con người đầy tình nghĩa như bố, một con người mà cô luôn coi là thần tượng, sao lại có thể dửng dưng, thờ ơ, lạnh lùng trước một con người đã giang tay cứu giúp con gái mình như vậy?

Cô kiên quyết không gặp được chàng thanh niên đó thì dứt khoát không về, bố cô không còn cách nào khác đành phải cho người mời cậu thanh niên đến.

Đến khi gặp được chàng trai, Hân Hân mới hiểu tại sao bố mình lại tìm cách ngăn cản cuộc gặp gỡ của hai người, chàng thanh niên đó

đang khoác trên mình bộ quần áo của tù nhân, trên khuôn mặt xương xương là đôi kính cận trông khá thiện cảm.

Hân khá thận trọng khi nói lời cảm ơn với anh, phạm nhân ngay sau đó bị dẫn đi. Bố nói anh ấy tên là Lý Mạnh Lâm.

Về nhà, Hân phải nằm bệnh viện của tỉnh mất hơn 1 tháng, kết quả kiểm tra thấy đúng với kết quả của bệnh viện huyện gần nông trường của bố. Đáng tiếc là đến độ tuổi này rồi, cô không còn cơ hội để phẫu thuật tim nữa, việc điều trị giờ đây chỉ có thể duy trì sự sống cho cô được ngày nào hay ngày đấy.

Nghe tin như sét đánh ngang tai, cô chỉ còn suốt ngày ôm gối khóc xót thương cho số phận bất hạnh của mình...

Mấy năm sau đó, Hân Hân vẫn phải sống những ngày tháng buồn tẻ trong bệnh viện, nếu như không có tiếng lá xào xạc bên ngoài thì dường như căn phòng ngày chỉ bao trùm một bầu không khí chết chóc, tĩnh lặng đến ghê người.

Một buổi chiều mùa thu cũng buồn bã như bao buổi chiều khác, một thanh niên đeo kính cận bước vào, nhìn cô mỉm cười, phải rất lâu sau đó, Hân mới nhận ra vị ân nhân của mình năm nào, Lý Mạnh Lâm, chiếc áo tù nhân không còn trên người anh nữa, anh xách theo một bọc rất to, để xuống giường của cô, bên trong toàn là dược liệu.

Mạnh Lâm vốn làm việc trong một bệnh viện của thị trấn sau khi tốt nghiệp trường Y, trong một lần chữa trị gây hậu quả nghiêm trọng ngoài ý muốn, anh đã bị bắt giam và phạt tù.

Một lần, trong tù có bệnh nhân cần thuốc để chữa trị, giám ngục đã đồng ý cho anh lên núi hái thuốc, đúng lúc đó anh đã gặp Hân Hân

bị ngắt bên đường...

Lý Mạnh Lâm nói, anh đã được miễn hạn tù, vẫn từng bước theo dõi từng bước đi của Hân Hân, số dược liệu này là do chính cha của anh đích thân lên núi kiếm và bào chế, ông là một thầy lang nổi tiếng, ông biết cách tìm ra những nguồn dược liệu có hiệu quả nhất, không gây tác dụng phụ.

Anh còn tha thiết, chỉ cần Hân Hân đồng ý, ngày nào anh cũng sẽ đến đây sắc thuốc cho cô. Hân Hân không một chút do dự, sung sướng gật đầu.

Từ sau hôm đó, ngày nào Mạnh Lâm cũng đến, chăm chút sắc thuốc cho cô. Anh cho cô biết, bây giờ y học phát triển rất nhanh, rất nhiều chứng bệnh y học vốn bó tay nay đã có thuốc điều trị, hơn thế nữa, Hân Hân tuổi đời còn rất trẻ, chỉ cần cô giữ cho bệnh tình ở mức ổn định thì sẽ có hy vọng.

Mấy tháng nữa lại qua đi, sắc mặt trắng bệch của Hân giờ đã hồng hào lên đôi chút, Mạnh Lâm đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô, chỉ cần một ngày không gặp anh là cô cảm thấy như ngày tận thế đang đến gần, những ngày đó, cô chỉ biết vịn tay vào cửa sổ ngóng xuống sân để dõi tìm bước chân của anh.

Mạnh Lâm quả là một chàng trai tuyệt vời, anh cần mẫn, hết lòng với cô. Bên đầu giường của cô lúc nào cũng là bình hoa dại do anh mang đến, vẫn còn những hạt sương đọng lại trên cánh hoa, thậm chí cô còn cảm nhận được cả hơi thở của anh kèm theo trong đó.

Cô bứt một cành hoa xuống, cẩn thận ép vào trong trang sách, cô giữ gìn đóa hoa đó như đang giữ gìn trái tim của anh vậy!

Tình yêu tưởng như không bao giờ có thể có giờ đang được nảy mầm lớn lên, khuôn mặt của cô ngày càng hồng hào, đầy sức sống, đúng vào lúc đó, Mạnh Lâm đã xa rời cô...

Vốn là bố cô sau khi phát hiện Mạnh Lâm thường xuyên đến với con gái mình, ông đã nổi giận lôi đình:

- Con không biết anh ta từng là phạm nhân sao?

Cô yếu ớt:

- Chỉ là do anh ấy gặp phải chuyện không may ngoài ý muốn mới phải vào tù, hơn nữa hiện nay anh ấy đã được ra tù rồi mà bố...

- Thế cũng không được, quãng thời gian đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của nó.

- Con không sợ, con rất cần anh ấy, anh ấy giờ đang làm nghiên cứu sinh ở bệnh viện, anh ấy nói nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho con.

- Nếu cậu ta mà chữa được thì bệnh viện đã đóng cửa lâu rồi. Cậu ta nghiên cứu cái gì? Chính mắt bố đã nhìn thấy cậu ta đang làm thuê cho một công trường xây dựng.

Khuôn mặt của Hân Hân thoáng chốc trắng bệch, ông bố sợ cô phát bệnh liền vội vàng chạy đến vỗ về:

- Được rồi, được rồi, sau này hãy đề cập đến chuyện này nhé, con nằm nghỉ đi nhé!

Từ hôm đó, không thấy Mạnh Lâm đến nữa, anh chỉ nhờ người gửi lại cho cô mảnh giấy: "Chỉ cần em kiên trì là sẽ có hy vọng!".

Hân Hân không thể hiểu nổi, hy vọng ở đây là chỉ đối với bệnh tình hay là trong tình yêu, dù thế nào đi nữa thì cô vẫn kiên trì chờ đợi, thậm chí cả cuộc đời này cô sẽ chỉ chờ đợi anh mà thôi.

Suốt 3 năm sau đó, cứ đến hẹn lại có một bọc thuốc được gửi đến cho cô, Hân Hân uống thuốc rất đều, nhờ đó mà bệnh tình của cô vẫn ổn định.

Ông bố thấy vậy rất cảm động, mấy lần cho người lần tìm theo dấu bưu điện nhưng vẫn không tìm thấy Mạnh Lâm, dường như con người anh đã tan biến vào không khí vậy.

Sau đó, Hân Hân được giữ lại làm y tá cho bệnh viện. Bố cô đã mấy lần nhờ người mai mối cho cô, nhưng do mọi người đều biết bệnh tình của cô nên không một ai hồi âm cả.

Này Valentine, cô không hề nhận được một bông hoa hồng nào cả, thậm chí là một nhành hoa dại cũng không có nốt. Những ngày đó, cô lại càng nhớ tới Mạnh Lâm hơn bao giờ hết.

5 năm trôi qua thật mau. Sức khỏe của Hân Hân ngày càng ổn định, chắc chắn cô không thể sống nổi đến hôm nay nếu không có Mạnh Lâm.

Nếu như nói lần thứ nhất anh đã kịp thời giang tay cứu sống cô khi gặp cô trên đường thì với những túi dược liệu mà anh đều đặn mang đến cho cô thực sự đã đưa cô trở lại với đời bằng tình yêu bao la vô bờ bến.

Thấy bệnh tình cô ngày càng ổn định, khuôn mặt xinh xắn ngày một hồng hào hơn, đầy sức sống hơn, đã có một số chàng trai mang hoa đến ngỏ lời. Cô tỏ ra thờ ơ với tất cả, trong trái tim cô hỉ ngự trị bó hoa dại mà anh vẫn thường mang đến cho cô.

Một hôm, chuông điện thoại reo lên, phía bên kia là một giọng của người mà cô không hề quen biết, người đó ngập ngừng:

- Cô là Hân Hân phải không? Liệu... liệu cô có còn nhớ đến Mạnh Lâm không?... Nếu cô... tôi có thể...

Đột nhiên trước mặt Hân Hân hiện lên khuôn mặt thật thân thương của Mạnh Lâm, đã 10 năm rồi, sự chờ đợi quả là không vô ích, mọi kỷ niệm cũ ùa về, thay vào đó là những dòng nước mắt hạnh phúc, cô đã khóc nức nở khi lần đầu tiên sau 10 năm nhận được tin của anh.

Cô đã xin nghỉ phép 1 tuần, sau khi trở về, cô xin thôi việc và lại ra đi, Có người nói hành động này của cô là để trả ơn ân nhân cứu mạng của mình, có người nói cô ra đi vì tình yêu, dù cho ai nói thế nào thì cô cũng đều dứt khoát hành động theo sự mách bảo của con tim.

Chỉ biết là trong một thị trấn nhỏ dưới chân núi, một phòng khám nhỏ của một đôi vợ chồng được mở ra, chữa trị cho mọi người theo hình thức đông tây y kết hợp, chuyên chữa các chứng nan y.

Có điều đặc biệt là người bác sĩ nam đeo đôi kính cận và ngồi trên xe lăn để chẩn đoán bệnh...

Không ai biết được rằng, cột sống của ông sau bao nhiêu năm leo núi hái thuốc chữa bệnh cho vợ đã bị hỏng, phải ngồi xe lăn đến hết đời.

Truyện ngắn của Hăng Vương Linh - Trung Quốc

Rút từ "Tình yêu hôn nhân gia đình"

Minh Lộc (Thế giới phụ nữ) dịch

Sưu tầm : ABCD

Nguồn: TPO

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 17 tháng 1 năm 2006

